

ÚTERÝ, 31. LEDNA 2012

Touha a radost z tvoření

Z Eckhart Tolle TV, leden 2012.

Otázka: *Jaký je základní rozdíl mezi vaším učením o přítomnosti a populárním zákonem přitažlivosti? Za ním stojí učení o touze. Vždy mě přitahovalo súfijské učení, které říká, že „hluboko skryta v mé touze je touha po Bohu“. Zákon přitažlivosti říká, že kdykoli můžete dosáhnout všeho, co chcete, pokud cítíte a myslíte určitým způsobem. Když to slyším, vidím varovný signál, protože si myslím, že to dobře vyhovuje egu. (: -)) Takže, moje otázka je, jestli je nějaká hlubší základní úroveň touhy, která nepatří egu?*

Eckhart Tolle:

Děkuji. - Súfijci mají pravdu, když říkají, že v podstatě každá touha je přestrojená touha po Bohu. Je to přestrojená touha po nejvyšším uspokojení a naplnění a po tom, abyste byli plně a úplně tím, čím jste. V zásadě mluvíme o zdroji veškerého života. Každý po tom touží, ale u většiny lidí je touha touhou po tom, co nazývám „cesta návratu“ tam, odkud jste přišli, k prameni veškerého života (nikdy jste ho neopustili, není to vlastně cesta), touhou po návratu k pravému zdroji života. A jen tehdy, pokud ho vědomě najdete, objevíte, pak dosáhnete naplnění života. To je to, co chce vesmír.

Vesmír chce dvě věci. Když budete pozorovat sami sebe, uvidíte, že je to pravda. Vy jste vesmír, a tak můžete mnoho zjistit o vesmíru pozorováním sebe sama, protože vy jste jím a on je vámi. A jak nahoře, tak dole.

První věc je touha tvořit. Lidská bytost má touhu tvořit ve světě formy, přivádět na svět formy, ať je to cokoliv. Mohou to být materiální věci nebo něco jiného. Takže v lidech je touha účastnit se aktu tvoření. Ten je tu samozřejmě i bez lidí. Jen na této planetě jsou tvořeny v každém okamžiku milióny životních forem různého druhu. Překonává to veškerou představivost, jak mnoho je jich

tvořeno v každé chvíli. Samozřejmě, také současně umírají. Zrození – smrt – zrození – smrt – nepřetržitě. I lidé jsou tvořeni v každé chvíli, lidská bytost se narodila někde na planetě teď – teď – teď – teď, a umírají o malinko pomaleji, teď -- teď -- teď -- teď. V této chvíli někdo na planetě umírá, a zase, a zase ... a rodí se ...

Tak to je akt tvoření, do něhož je zapojen vesmír, a to tvoření je stále složitější. Když se podíváte pouze na naši planetu, byl čas, kdy tu byly pouze minerály, pak přišel rostlinný život, a další stupně života, a složitost narůstala. Jako strom, nejprve má jenom jednu větev - kmen, a pak z toho vyroste spousta větví, zvětšuje se složitost. Když jdete zpátky do historie lidí, lidské společnosti a bytostí, před tisíci lety to bylo relativně prosté. I před několika sty lety, když to srovnáte s dneškem, bylo v osobním životě lidí mnohem méně složitosti, v tom, s čím se měli vyrovnávat, i v kolektivu. Takže, složitost vesmíru narůstá a on si to užívá, chce to, těší se z aktu tvoření. Protože jinak by se to nedělo. Touhou vesmíru je tvořit, a tak to dělá.

A to se odráží na lidech. My se účastníme na tomto chtění přivádět na svět. Člověk může tvořit – a v tomto smyslu jsme odlišní od zvířat, protože můžeme tvořit všechny druhy věcí, které jsou absolutně nové. Můžeme tvořit hudbu, vědu, a mnoho a mnoho dalších věcí, umění, filozofie, obrazy, filmy, organizace, Wall Street, všechno možné.

I v sobě to můžete pravděpodobně najít, je to vaší součástí, i vy to děláte, účastníte se aktu tvoření a přivádíte na svět něco, co tu předtím ve světě forem nebylo. Třeba je to kniha, nebo hudební skladba, nebo chcete vytvořit osvícenou organizaci, která změní věci ve světě, nebo chcete pomáhat lidem, kteří trpí, vytvoříte strukturu, která pomáhá, prostě něco vytvoříte. To je ta touha.

V některých lidech je to výraznější, je tu touha něčeho dosáhnout. Někteří lidé jsou velmi mnoho v egoistickém vědomí, neberou to tak, že by něco dávali navenek, ze svého pokladu, a tak něco tvořili. Musíte **dojít za svoje ego**, abyste tvořili z pocitu plnosti, kterou cítíte uvnitř sebe a z níž můžete teprve opravdově tvořit, ze skutečné přítomnosti. Ti, co jsou v egoistickém vědomí, mají také velký zájem o svět forem, ale nevychází z touhy dávat, ale z touhy mít. **Ego si říká: Co mohu získat? Když se účastníte tvoření z přítomnosti, je to: Co mohu přivést na svět?**

Egoistickým aspektem narůstající složitosti forem a životních forem je chtění něco mít, protože ego nevychází z plnosti, ale z toho, že něco potřebuje, ve smyslu, že nemá dost. A to je egoistická touha: Kde mohu získat ... ? Ego říká: Toužím po tom autu, protože se budu cítit líp, když v něm budu sedět a řídit ho, zejména když se na mě budou dívat ostatní lidé. (: -)) Bez ostatních lidí to už není ono. Protože ono je to příjemné pro ego, jinak je to sice taky pohodlné, ale není to hlavní. Ego si užívá, když ostatní lidé nemají auta jako to moje. Pak to funguje. Stejně to platí pro

dům, nebo cokoli, čeho dosáhnete, majetek ... Ale můžete si dokonale užívat i velkého domu, nebo velkého auta, bez ega, aniž by z toho mělo potěšení nebo se zvětšovalo. I když nemáte ego, můžete si stále užívat krásných věcí, ale ne proto, že je tu pocit já, ale proto, že jsou to krásné věci vytvořené člověkem. Krásný kus nábytku, nebo dům ... Pokud nevycházíte z ega, nebudete pravděpodobně chtít získat pro sebe dům s dvaceti ložnicemi, přítomnost neřekne, chtěl bych dvacetipokojový dům, (::-)). Takže ego nechce ani tak moc tvořit, ale mít ve světě forem, a **neegoistický přístup je dávat vznik více formám a zažívat více forem.**

Vesmír to dělá i bez lidí, ale dostává to další rozměr, když vesmír nebo vyšší inteligence nebo vědomí tvoří prostřednictvím lidí. Zde přichází naprosto nový stupeň tvoření. Proto máme výraz, že se stáváme **spolutvořiteli**. Bůh tvoří ryby v moři, rostlinný život, zvířata a lidská těla, a pak pomocí lidí, lidské mysli včetně myšlení může tvořit věci, které by tu nebyly bez lidského spolutvoření.

Takže touha jako taková je egoistický jev. Když tvoříte z pozice za egem, není to ani tak tvoření z touhy, protože touha implikuje nějaký nedostatek. Tvoření je spíše chtění něco dávat z plnosti, kterou cítíte v sobě. Něco chce přijít na svět.

Když jsem psal knihy, chtěly vyjít na svět. **Cítil jsem, že to chce být stvořeno.** Nebylo to tak, že jsem měl touhu napsat knihu, ale ta kniha chtěla přijít. A to je tvoření, když to nepřichází od ega.

Touha ega, jak jsem před chvílí řekl - pokud se podíváte hlouběji, i to je přestrojená touha po Bohu, po duchovní realizaci. Ale ti, kteří jsou v pasti ega, nevědí, co skutečně hledají, že to není bankovní účet či auto či uznání ostatních či sláva, nebo cokoli, co dává egu naplnění. Oni ve skutečnosti hledají sebe sama. Plnější verzi sebe sama. A kdo jste ve své podstatě? Jste pramen, vaší podstatou je samo vědomí. Abych vyjádřil analogii, pokud Bůh je Slunce, vědomí je světlo Slunce. Bůh je pramen, to neprojevené, to, o čem nemůžete hovořit, protože ať řeknete cokoli, je to zkreslení, a je absurdní o tomto tajemství mluvit, jak říká učení Tao, o Tao nemůžete mluvit. Přesto o tom mluvíme, a přesto bylo Tao napsáno slovy... A lidé, kteří jsou ovládáni egoistickou touhou, vlastně prožívají frustraci a utrpení. I když dosáhnou – a zejména když dosáhnou toho, po čem toužili, uvědomí si, že to asi nefunguje ... vždyť já pořád cítím tu nenaplněnost ... a možná ještě silněji.

Když už nemáte, kam byste se mentálně mohli promítnout – až budu mít tohle, budu v pořádku – když už máte všechno, co vám tento svět může poskytnout – a někteří lidé to mají, není jich mnoho, ale většina po tom touží – a nějaké, co mají všechno, jsem potkal, ti si uvědomí marnost

věcí, které jim nemohou dát **pocit sebe sama**, nejvyššího naplnění, nejvyššího uspokojení, pocit stálosti, žítí v míru. To vám věci nemohou dát.

Ale mezitím, dokud to egoisté neví, mají svobodu praktikovat manifestování věcí, třeba chci manifestovat auto, dům, cokoli – a do jisté míry to může fungovat. Když vycházíte z ega, vaše možnosti tvoření jsou omezeny, nicméně nějaké máte. Ale to co přichází s tímto tvořením, je vrozená dysfunkce ega – můžete projevít dům a auto, ale také budete manifestovat drama v manželství – drama manžela a manželky ve velkém domě – a to je postranní manifestace ega, které to neplánovalo, ale kvůli vestavěné dysfunkčnosti také manifestuje nepřetržitý konflikt kolem všeho ostatního, co manifestuje. A nakonec si uvědomíte, že vám to neposkytuje uspokojení. A pak se začnete probouzet.

Takže, jsou dva způsoby manifestování. Jeden vychází z pocitu nedostatku, který má ego. Druhý vychází z plnosti v přítomnosti.

Přítomnost může využívat i lidskou mysl, může proudit skrze mysl a může dodávat energii vašemu myšlení, a pak není dysfunkční, a cokoli chce přítomnost manifestovat skrze vás, může použít sílu myšlení, ale bude to vycházet z touhy po dávání, chtění dávat, nikoli něco získat. Takže myšlení může být použito mocněji, když už do něj nezasahuje ego. Když se člověk stává božím spolutvůrcem, pak může přítomnost proudit do lidské mysli a vytvářet z toho originální věci, a to je nádherná věc. Z přítomnosti netvoříte proto, že chcete to, co tvoříte, pro své uspokojení, ale **tvoříte již z pocitu uspokojení, plnosti, přítomnosti**. Důvod pro tvoření je tedy **radost z děláním, radost z aktu tvoření**. Při egu to nemáte. Není to radost z tvoření, ale stres z tvoření.

(:-)))

(20.29)

Ze zdroje: <http://dotekticha.blogspot.com/>